ANUL I. No. 2

3 Lei Exemplarul

Iulie 1933

IDEEA NAȚIONALĂ

Director: N. N. MANOLESCU

Linia ferată Braşov-Buzău

Din primul moment al unirei Ardealului cu Vechiul Regat s'a pus problema unor noi legături de cale ferată între ţinuturile de dincolo şi dincoace de Carpaţi.

S'a recunoscut atunci de toată lumea că cea mai necesară linie de cale ferată ce urma să se construiască, era linia ferată Braşov-Buzău, prin care se dădea Ardealului o legătură directă cu marea şi cu porturile dunărene (mult mai scurtă şi mai rapidă, decât cea existentă prin Ploeşti) precum şi cu toată regiunea sud-estică a ţărei.

Au trecut dela unire atâţia ani şi linia ferată Braşov-Buzău a rămas tot în stare de proect în cartoanele ministerului de comunicaţii.

Linia ferată Braşov-Teliu nu s'a continuat pe teritoriul judeţului Buzău nici cu un metru, astfel că sutele de milioane învestite într'ânsa rămân neutilizate ca şi miliardele cheltuite cu tunelul dela Teliu.

Ştim că o mare parte din împrumutul de refacere s'a afectat pentru construcţii de cale ferată. Cea mai importantă linie ce urma să se realizeze fiind linia Braşov-Buzău, ne întrebăm cari sunt cauzele ce au zădărnicit construirea acestei linii, din moment ce de lipsă de fonduri nu se poate vorbi?

Bani au fost destui, dar li s'a dat o altă destinaţie în lucrări de importanţă secundară. Ne întrebăm ce fel de program de construcţii există la direcţia căilor ferate, când linii de importanţa aceleea Braşov-Buzău se abandonează cu atâta uşurinţă, după ce s'au învestit miliarde în construcţia tunelului şi a liniei până la Teliu?

Se ştie că dela unire şi până astăzi, între Ardeal şi Vechiul Regat nu s'a construit nici o nouă cale ferată care să uşureze şi să intensifice comunicaţia cu noile provincii de peste Carpaţi.

Iar în acest timp, guvernul proectează o nouă legătură între România şi Jugoslavia, pentru care este vorba să se cheltuiască miliarde, bani pe cari însă nu suntem în stare să i găsim când este vorba de a se închega mai bine legăturile dintre provinciile ţării noastre.

Podul de peste Dunăre nu prezintă nici pe departe importanţa economică şi strategică pe care o are linia Braşov-Buzău. Credem deci că este inadmisibil, că este ruşinos, să se înceapă construirea acelui pod peste Dunăre, înainte ca să se fi terminat şi dat circulaţiei linia ferată Buzău-Braşov

Importanţa liniei ferate Braşov-Buzău este de ordin naţional. Pentru judeţul Buzău însă, această linie ferată este de o importanţa deosebită, prin marile perspective de desvoltare şi prosperitate economică ce i le deschide.

Faţă de întârzierea sau poate chiar abandonarea ce se manifestă din partea căilor ferate în înfăptuirea acestui proect, partidele politice nu au recţionat pînă în prezent.

Tot aceiaşi lipsă de interes au dovedit şi Camerele de Comerţ din Buzău şi Braşov precum şi cercurile economice respective.

„Ideea Naţională" care va susţine toate cauzele de ordin local ce se încadrează în problemele de ordin general, îşi ia angajamentul să ţie trează atenţia opinei publice locale până ce se va înţelege de toţi însemnătatea liniei ferate Braşov-Buzău.

Să luăm exemplu dela Severineni, cari au pornit o acţiune demnă şi viguroasă pentru ca proectatul pod să se facă lângă oraşul lor.

Înfăptuirea cât mai neîntârziată a legăturei ferate dintre Braşov şi Buzău trebue să formeze preocuparea constantă a locuitorilor acestor oraşe şi judeţe. Trebuesc raliate toate energiile locale, indiferent şi pe deasupra chestiunilor de politică de partid, pentru ca linia ferată Braşov-Buzău să devină o realitate.

„Ideea Naţională"

UNUI MĂTURĂTOR.

Prietene Moş Marinescu
Tu îmi rechemi timpul în care
Elev al şcoalei militare
Eram soldatul Manolescu.

Jambierele şi pantalonii
Uzaţi de multă călărie
Azi îi porţi tu..... şi ca bufonii
Ai mătură şi pălărie.

Cu mâna-ţi aspră,pentru pîne
Împingi gunoaele'ntr'o parte
Şi toată strada pîn departe
Ca'n palmă'n urma ta rămâne.

Oh, bătrâneţea nemiloasă
Şi munca grea te încovoaie!
Tu aprinzi pipa şi nu-ţi pasă
Dacă e soare, vînt ori ploaie

Cu mătură şi pălărie
Ca un bufon în jur priveşti,
Dar măturînd din greu, zîmbeşti
Apoi te'ncrunţi a vijelie.

Şi cum te depărtezi spre piaţă
Profilul tău de bronz îmi pare
Ca un simbol, ca o chemare:
Un om cu-o mătură măreaţă.

N. N. Manolescu

5 Iulie 1933

Din partea D-lui Petre Mihail, apreciatul redactor politic al ziarului „Curentul" primim încurajatoarele rînduri ce urmează:

Stimate D-le Manolescu,

Vă mulţumesc pentru numărul din „Ideea Naţională" L-am citit şi am avut plăcuta surpriză de a găsi în el o foae scrisă de adevăraţi intelectuali, ce nu se poate adresa, fireşte, de cât unui cerc restrâns şi ales Desigur că într'un oraş de de provincie, dacă nu este imposibil, este cel puţin temerar să încerci a realiza o gazetă de tiraj. Dar sunt acei numeroşi intelectuali, risipiţi, pe care o publicaţie ca aceia a d-vs. îi poate apropia şi uni într'un efort comun. Pe deasupra unor trecătoare neînţelegeri de partid, veţi putea să realizaţi, prin „Ideea Naţională" un front al tuturor oamenilor de bine din Buzău, pentru păşirea la o acţiune comună constructivă care ar însemna totodată, un optimism moral. Atunci, veţi avea un merit netăgăduit. Urând „Ideei Naţionale" viaţă lungă şi drum victorios, primiţi vă rog expresiunea unor sentimente distinse.

Petre Mihail

12 Iunie 1933 Bucureşti

„SERBAREA PRESEI"

Şedinţa Comitetului de direcţie al Federaţiei Generale a Presei din Provincie, care se va transformà intr'o adevărată „Serbare a Presei" se ţine luna aceasta în oraşul nostru şi va fi urmată de o excursie în munţii Buzăului. (9 şi 10 Iulie cor.)

Cu acest prilej s'a anunţat sosirea în localitate a unui mare numar de gazetari profesionişti, români şi minoritari, din toată ţara, a preşedintelui de onoare al Federaţiei D-l sub secretar de stat V. V. Tilea şi a D-lui Ivanov, preşedinte activ.

Dat fiind scopul acestor şedinţe lunare ce se ţin pe rînd în principalele oraşe ale ţării, şi programul F. G. P. P. care în afară de chestiile strict profesionale, este acela de *„a cunoaşte* ţara şi condiţiile de existenţă a presei din provincie şi a înfrăţi breslaşii scrisului ziaristic"după cum lamureşte invitaţia program, publicată în numărul recent (15) al ziarului local „Reporterul" urăm distinşilor oaspeţi o cît mai plăcută şi instructivă petrecere în oraşul şi judeţul nostru şi nu ne îndoim că, graţie oficialităţii care şi-a dat tot concursul şi măsurilor luate din vreme de onor comitetul „asociaţiei presei buzăene", se vor putea bucură din plin de o tradiţională ospeţie precum şi de frumuseţile pitoreşti ale munţilor noştri.

Cît priveşte „înfrăţirea breslaşilor scrisului ziaristic" nu ne putem opri de a admira elevaţiunea unor deziderate atît de nobile şi creştineşti, dar socotim că minoritarii noştri confraţi: unguri, evrei, ruşi, bulgari etc. ar fi putut să ne dea — pînă a nu veni la Buzău — şi alte dovezi de sinceră dorinţă de înfrăţire decît acele manifestări de şovinism, exclusivism, comunism minoritar etc. despre care aproape zilnic luăm cunoştinţă.

Din parte-ne, declarăm că şi noi suntem pentru înfrăţire, dar în primul rând între Români care din naştere sunt toţi fraţi buni între dânşii, cu toate că adeseori se tratează cam vitreg, — apoi între Romîni şi minoritari.

In materie de înfrăţire însă, rezervăm totdeauna minoritarilor primul cuvânt — din curtoazie.

„Ideea Naţională"

Menirea simplă a Naţionalismului

Puiu Gârcineanu

Un scepticism comod reduce viaţa şi valorile ei la o singură realitate indiscutabilă: persoana mea. — realitate precisă, mărginită de stofa hainelor.

Dincolo de această delimitare egoistă, realităţile devin mai nebuloase. Socialul, politicul, culturalul sunt fenomene de iluzionism. Nepăsarea noastră le dă numai o existenţă abstractă şi aceste valori fiind ţinute departate, viaţa noastră concretă rămâne doar cu bodega, cinematograful, somnul şi alte câteva distracţii.

In aceasta atmosferă de primejdioasă amorţeală şi lentă descompunere, trăesc mai toate oraşele noastre de provincie. Dar oboseala aceasta a aspectului cotidian nu înseamnă, totuşi, istovire. Ci numai o lipsă de organizare şi de stimulent. Trăim fără ideal. Viaţa rămâne, astfel, drumul gol dintre naştere şi moarte, pe care nu vrem să construim nimic.

Naţionalismul e prima şi cea mai complectă formă de constructivism social, având menirea de a împrăştia această atmosferă. Impunând imperios un ideal colectiv, naţionalismul înseamnă ferment de stimulare al tuturor energiilor stagnante.

La noi, însă, naţionalismul trebue să lupte, în afară de scepticismul organic, cu un alt scepticism suprapus şi poate singurul puternic: scepticismul istoric. Viaţa noastră seculară, aşezată aici la răscrucea frământărilor şi a neamurilor, ne-a făcut să avem o totală îngăduinţă faţă de străini şi de acolo o foarte îngăduitoare concepţie în afirmarea valorii naţionale. Îngăduitoare atitudine pentru traiul tuturor străinilor oploşiţi la noi, deveniţi duşmani nouă; îngăduitoare concepţie în felul nostru de a primi cu hurta, franţuzisme în limbă: îngăduitoare atitudine în nepăsarea unui regim de a construi drumurile ţării prin muncă suedeză. Poate că toată viaţa noastră românească e o înşirare de îngăduinţi şi compromisuri dela linia unei desăvârşite afirmări naţionale.

Această nepăsare, departe de a fi o atitudine de largă şi evoluată omenie — cum măgulitor dar fals cată a fi de cei interesaţi etichetată — e pur şi simplu o dezertare, pentru care vom avea să răspundem, chiar în faţa omenirei, a cărei morală superioară şi permanentă e numai morala creaţiei şi a rodniciei. Ori, lipsit de imperativele vieţii noastre propri, pe care nu vrem să

Menirea simplă a Naţionalismului

şi le recunoaştem şi nu vrem să le promovăm, romînismul nostru ... la reorganizarea noastră socială, în toate activităţile lui fundamentale. Nu vom mai produce numai tinerimi, pentru ... eliminarea puterilor noastre proprii.

Viaţa şi durata romînească a neamului printre atâtea adversităţi istorice se explică numai cu o vitalitate excepţională. Dar noi nu mai putem trăi prin impulsul unei vitalităţi care să se desfăşoare nelămurită ca până acum. Ci prin organizarea ei. Vitalitatea brută, oricât ar fi de impetuoasă, cedează în faţa organizării şi a tenacităţii.

De aceea la noi naţionalismul este să fie un imperativ cu atât mai puternic al vieţii noastre sociale cu cât are mai multe forţe desorganizate, desfrânate(?). Naţionalismul este un ideal, singurul în stare să dea vibraţia necesară energiilor româneşti, altfel nespus(?) resemnate.

Aşa fiind, am dori un naţionalism trecut dincolo de faza poeziei patriotice. Cu cât mai puţină vorbă şi cu cât mai mult activism. Cât mai puţină paradă şi cât mai multă năzuinţă. Un naţionalism lipsit de orgoliu, dar cu conştiinţa limpede a luptelor vii pe care le reprezintă.

Am dori un naţionalism integrat cu însăşi viaţa noastră, dar lucrul deasupra un naţionalism lucid, plămădit fără vorbe, ca un stimulent permanent. Puterea lui creatoare va fi atunci explozivă. Şi va impune chiar tuturor scepticilor cari nu vor să vadă că viaţa individuală, mărginită strict individual, e o încheiere stupidă de nevoi, de aspiraţii, de contradicţii, a căror rezolvare nu o putem găsi în în ea însăşi. Că pentru a ne limpezi viaţa, atunci când nu ţinem să ne abrutizăm complect prin mâncare şi somn e nevoie să o integrăm în ritmul unui ideal care să ne depăşească. Va fi atunci, pentru toţi un adevăr vădit şi simplu că sensul vieţii e în valorificarea ei socială. Un demn barou românesc, o ştiinţă românească onestă, o cultură veritabilă românească, organizare socială pe toate tărâmurile, la cari puterile fiecăruia să contribue conştient, sunt cele mai simple, dar cele mai rodnice manifestări de naţionalism.

În afară de ele, cuvântul rămâne pentru întrunirile politice şi pentru cafenea.

Puiu Gârcineanu

[illegible] de producere a [illegible] măsuri ce determină încă şi [illegible] Statului [illegible] şi [illegible] proprietăţii şi corporatismului D-l Ing. M. Manoilescu, — credem că merită să fie cercetate în [illegible], şi'n [illegible] pentru [illegible] — cîte sunt — dar mai ales spre a se stabili apropierile şi unele trăsături comune — extrem de preţioase în haosul politic şi economic în care trăim.

Energiile româneşti libere, idealiste şi ambiţioase sunt prea puţin numeroase pentru a-şi permite vanitatea de a se ignora reciproc. O cît mai deplină cunoaştere manifestându-se prin conştiincioasă pregătire, se impune în vederea unei viitoare colaborări care — singură — ne va putea aduce odată cu primenirea moravurilor politice şi administrative, triumful ideii naţionale, chemată să dea o nouă şi autentică viaţă statului şi neamului romînesc.

„LUMEA NOUĂ" AN II No. 6

Revista corporatistă a eminentului organizator şi om politic, D-l Profesor Ing. M. Manoilescu, continuă cu consecvenţă o apariţie regulată.

Simplul fapt al dăinuirii acestui vrednic organ de publicistică românească — ce se distinge prin convingere desinteresată, printr'o cinstită aderare spre obiectivitate, prin ţinută demnă şi curajoasă, dar mai ales prin sănătosul optimism intelectual şi temperamental al directorului său — este de natură să ridice prestigiul vieţii noastre politice, atît de sărace în manifestări culturale, şi să constitue în acelaş timp o dovadă că doctrina corporatistă nu este, la noi, o doctrină de importaţiune ca oricare alta, ci una care a găsit aderenţe reale — în trecut şi în prezent — fiind chemată, după o perioadă de înrădăcinare şi adaptare, — să-şi dea roadele ei în ţara noastră, pe care Dumnezeu desigur nu o va lăsa să piară de dragul fanatismului iudeo-democrat al oamenilor din jurul „Luptei" şi „Adevărului".

Din cuprinsul numărului pe iunie, vom releva în primul rînd, o interesantă discuţie între dd. I. Constanţiu şi M. Manoilescu (L. N.) Deşi amândoi preopinenţii sunt în principiu câştigaţi ideii corporatiste, totuş D-l I. C. — mai neîncrezător în folosul transformărilor subite şi radicale — pare că ar vrea să reţină din corporatism doar avantajiile recrutării unui nou personal politic, ales pe baza de reprezentare profesională pe cît timp D-l M. M. preconizează o totală prefacere a Statului pe temelie corporatistă.

Primul ar dori să evite intervenţionismul de Stat în procesul de producţie însă, erijându-se în apărătorul întreprinzătorilor ce vor să fie puşi la adăpost de amestecul Statului, fie el chiar corporatist — cel de al doilea, cunoscător complect şi curajos, cere o schimbare fundamentală în structura actuală a societăţii pe baza principiului de esenţă corporatistă al *funcţiei sociale*.

Socotim că deosebirea între cele două tendinţe este mai mult aparentă decît reală, deoarece: I) un nou personal politic, ales pe bază de reprezentare profesională, deci corporatistă, nu va putea să se oprească aci şi să lase intacte vechile instituţii, construite pe principii liberale perimate, în cele din urmă, aceste categorii de producători vor proceda la refacerea edificiului Statului producătorilor, restu corporatist.

II. Va depinde de intuiţia politică a omului care va dirija noul curs a politicei româneşti ca să-i imprime un anumit ritm, prin eşalonarea în timp a reformelor inerente fazei de tranziţie.

Desigur că un geniu politic nu va forţa prea mult mersul firesc al lucrurilor. Omul de Stat nu trebue să fie prizonierul teoriilor, oricît de seducătoare. El este nevoit să se ajute cu teorii, dar numai în măsura în care acestea îi pot servi la o interpretare de ansamblu, deci mai profundă şi mai unitară, a fenomenelor sociale şi în care, păstrând un fir călăuzitor în reformele sale, se va prezerva în contra unui empirism limitat şi fără orizont.

Veritabilul om de Stat va împrăştia la timp toate aprehensiunile D-lui I. Constanţiu şi procedând, treptat şi progresiv, va satisface şi aspiraţiunile către o lume nouă ale D-lui Profesor Ing. M. Manoilescu.

„Nu voim să ne facem pe noi mai buni prin Stat, ci prin noi să facem un Stat mai bun" — spune D-l I. C. Să ne fie îngăduit să-i răspundem — de acord cu D-l M. M., — că într'un stat mai bun vom fi, fireşte din viziunea şi munca noastră, ne vom simţi, la rîndu-ne mai buni decît înainte.

D-l I. C. nu va putea atunci să ne împiedice „de a ne face mai buni prin stat". Chiar D-sa va deveni mai bun şi poate mai curajos, căci să nu uităm că într'o anumită măsură, fiecare om este fiul operilor sale.

Pentru justeţea observaţiunilor, pentru lărgimea vederilor lipsite de spirit sectar, cum şi pentru logica şi energia concluziilor sale — subliniem articolul D-lui E. O. Teleşanu(?) : „Consideraţiuni asupra curentelor politice din România".

Nu putem lăsa neobservată următoarea frază din nota: „Spre o Constituţie Corporatistă" (pag. 374 jos) semnată L. N.:

„*nu intrăm în detaliile organizării noului Stat* şi ne mărginim la definiţii generale *pentru a nu divulga formulele* în temeiul cărora se va constitui Statul Corporatist şi *pe care le posedăm în întregime*".

„Dacă noi nu avem încă un partid puternic, care să ne impună la guvern, avem cel puţin formulele şi ştiinţa care ne vor face indispensabili".

Iată desigur un pasagiu în stare să provoace nedumerirea. În adevăr, el distonează brutal cu spiritul pozitiv şi generos al revistei L. N. aşa cum l-am văzut noi cel puţin şi cum l-am caracterizat mai sus.

Domnii dela L. N. ne asigură că posedă „în întregime" formulele în temeiul cărora se va constitui Statul Corporatist, dar nu vor să le divulge pentru că, în lipsa unui partid ca să-i impună, domniile lor vor să devină indispensabili guvernării viitoare prin formulele şi ştiinţa lor politică.

Mai întîi, acest limbaj nu este [illegible] la [illegible] de partid, ca alte partide la lumea veche.

Există vreun partid care să nu-şi pună din [illegible] şi să nu facă [illegible] pentru ca la guvern, în [illegible] — dar nu pentru ţară — să se facă dovada că s'au avut nevoie toate formulele, dar o singură formulă, în stare să vindece ţara?

Apoi: formulele corporatismului, nu sunt nici prea noi, nici complicate şi nici necunoscute. Le-au publicat doctrinarii şi legislatorii fascişti, le publică naţional-socialiştii lui Hitler.

Mai mult: aceste formule au fost experimentate pe teren în Italia iar în Germania se fac pregătiri pentru experimentare.

Din acest pt. de vedere, aşadar nu vedem ce ar mai putea divulga D-l M. M. şi deci pentruce se teme D-sa de a trece în „Lumea Nouă" dela discuţia chestiunilor de principii, la tratarea metodelor de organizare şi precizarea detaliilor.

În fine: după părerea noastră, valoarea unui om de Stat, deci de guvernământ, rezidă mai puţin în originalitatea ideologiei sale, cît în talentul său de a adapta ideologia la realităţile locale şi mai cu seamă, în iscusinţa şi energia de a verifica ideologia prin practică.

Să obţină, cu alte cuvinte, rezultate cele mai bune şi mai sigure decît cele din trecut.

Pentru atingerea acestui scop se cere, în primul rînd, o adîncă cunoaştere a oamenilor: să ştii să te'nconjori de oameni de merit în stare să se devoteze Statului şi Naţiunei, iar această cunoaştere a sufletelor nu se învaţă din formule.

Prin urmare, să fie încredinţat D-l Profesor Ing. M. Manoilescu că, chiar dacă, divulgînd formulele sale, i s'ar fură unele din ele de către competitorii săi politici, nimeni şi nimic nu-l va împiedică de a ajunge să guverneze, în cazul cînd D-sa va forma convingerea ţării că este mai meşter şi mai vrednic decît alţii în aplicarea formulelor corporatiste, devenite prin divulgare un bun comun.

Restul revistei: două articole semnate C. Petrescu şi M. C. Zaharia precum şi interesante însemnări „Pe linia vremei noastre".

N. N. Manolescu

RECENZII ŞI POLEMICI

Apărarea Naţională An II No. 20

Numărul recent al oficiosului L. A. N. C. aduce contribuţia venerabilului ei preşedinte d-l Prof. A. C. Cuza cum şi a D-lui Prof. Gh. A. C. Cuza, comandant suprem al lăncierilor de asalt.

În editorialul „Guvernul L. A. N. C. — o necesitate naţională" D-l Prof. A. C. Cuza, după ce caracterizează guvernarea partidelor politice, dela 1866 până la 1930, ca o succesiune automatică la putere alternată a celor 2 partide istorice, (partidele averescan şi naţional-ţărănist ocupând locul lăsat de dispariţia partidului conservator) arată că această guvernare — pusă în slujba particularului, cu neglijarea intereselor supreme ale naţiunei — nu a fost posibilă decît prin terorizarea Coroanei şi datorită faptului că naţia, fiind înapoiată sub raportul cultural şi economic „nu a putut niciodată să controleze guvernarea partidelor".

Cu tot desastrul, moral şi material, care [illegible] puterea de rezistenţă a neamului, partidele nu şi-au schimbat mentalitatea lor nefastă, continuând a sacrifica interesele generale ale Românismului şi revendicând puterea pentru satisfacerea partizanilor.

„Căci dacă ar fi pentru ţară, [illegible] pentru a scoate ţara [illegible] în care se află şi la care ele au adus-o".

Atitudinea [illegible] pe care [illegible] partidele [illegible] Coroană, [illegible] — D-l Prof. A. C. Cuza ajunge la constatarea că partidele „încearcă acum să dărâme şi ultima instituţie fundamentală a Statului Romînesc: Monarhia".

Concluzia: Guvernul L. A. N. C. numai prin definiţie — fiind apărătorul Coroanei şi al naţiei — se impune ca o necesitate naţională şi aceasta cu atît mai mult cu cît masele romîneşti îmbrăţişează astăzi doctrina şi lupta acestei organizaţiuni politice.

Articolul — viguros prin logică strânsă şi prin curajul cu care se serveşte realităţile vieţii noastre publice — se încheie cu făgăduiala unei reveniri.

Ei naşte însă următoarea întrebare, căreia am fi bucuroşi să-i aflăm răspunsul în viitorul număr al Apărării Naţionale: — De ce nu se unesc „pentru ţară" măcar acei care „chiar" se deosebesc de partide, adică: L. A. N. C., Garda de Fier şi Blocul cetăţenesc al D-lui Gr. Forţu?

Intr'o interesantă cronică externă, D-l Prof. Gh. A. C. Cuza face observaţii sugestive asupra evenimentelor din Austria.

Restul coloanelor gazetei cuprinde numeroase dări de seamă asupra mişcării cuziste din ţară, informaţiuni etc.

Evident că Ap. N. reflectând tendinţele unui impunător curent de opinie publică romînească, — e vorba de mişcarea de redeşteptare naţională — este un [illegible] să [illegible] atenţia intelectualului romîn.

Nu înţelegem însă tăcerea cu care se tratează activitatea celeilalte organizaţiuni naţionaliste: Garda de Fier.

Dimpotrivă, gruparea D-lui Prof. Gr. Forţu — preocupă prin cam-

---

Citiţi şi recomandaţi prietenilor Dvs. „Ideea Naţională".

Primim colaborarea, sprijinul ca şi observaţiunile acelora care simt şi gândesc ca şi noi.

Scrisori, manuscrise ori publicaţiuni se vor adresă în Buzău strada Ştefan cel Mare No. 24.

Publicăm în mod gratuit orice anunciuri referitoare la oferte ori căutare de posturi, servicii sau muncă.

Serbarea de sfîrşit de an

dela liceul de fete „Dr. C. Angelescu"

In ziua de 21 Iunie, a avut loc în sala de gimnastică a liceului de fete din localitate serbarea de sfîrşit de an.

Prin bunavo nţa D-lui Em. Homoriceanu Primarul oraşului, care a pus la dispoziţia şcoalei, — în mod gratuit, — ramuri verzi şi materialul pentru scenă, cum şi a D-lui Bonciu, care a procurat cortina şi accesoriile ei, programul s'a executat în condiţiuni satisfacătoare.

La reuşita serbării au contribuit şi D-l Em. Palade, directorul şcoalei normale de băeţi, care a dat 2 elevi violonisti pentru dansuri, precum şi D-na Hermann, care a împrumutat pianul D-sale, deoarece liceul deşi are pian de concert, cumpărat de defuncta Vera Theodor, nu-l poate folosi deocamdată, deplasarea făcîndu-se cu mare greutate şi mari riscuri.

Serbarea s'a început la ora 5 p. m. în faţa unei asistenţe selecte şi numeroase, compusă în majoritate din părinţi, care a complectat până la ultimul loc sala de festivităţi, încă neterminată, dar decorată frumos — în acest scop — prin îngrijirea D-nei prof. C. Gîrcineanu — cu ghirlande, ramuri de stejar şi splendide covoare naţionale.

După „Imn regal" executat cu brio de corul şcoalei sub conducerea D-nei prof. M. Constantinescu, D-na Fl. Manolescu, directoarea liceului, a rostit o cuvîntare ocazională.

„Numai acela ce n'a simţit niciodată farmecul vieţii şcolăreşti, spune D-sa, nu poate înţelege tainicele fire ce s'au ţesut, zi de zi, dela suflet la suflet, acea dragoste plină de înţelegere ce se înfiripează în sufletul profesorului pentru copiii, care cresc şi se formează sub ochii lui. ..

„Eu întotdeauna am simţit o adevărată fericire, cînd am avut prilejul să constat şi să încurajez silinţa sau îndemînarea deosebită a vreunei eleve. Şi în genere, după cum va dovedi şi situaţia şcolară, elevele noastre au arătat multă bunăvoinţă şi pricepere la studii, bunăcuviinţă şi distincţie în conduită, unele chiar îndemînare şi pricepere artistică".

D-sa subliniază reuşita expoziţiei de lucru, aduce vii mulţumiri Comitetului Şcolar şi Pr. Gh. Ionescu, profesor al liceului şi casier al comitetului care prin concursul său neobosit este un vrednic factor de ordine şi progres al şcoalei.

Apoi D-nelor Diriginte şi Profesoare pentru activitatea depusă cu stăruinţă şi devotament şi însfîrşit adresîndu-se părinţilor, le mulţumeşte pentru concursul ce l-au dat totdeauna şi-i roagă stăruitor să-şi unească sforţările lor cu acele ale corpului profesoral în ceace priveşte disciplina şi educaţia elevelor.

Inchee, urînd elevelor vacanţă bună, odihnă şi reîmprospătare sufletească, iar pe D-rele absolvente le sfătueşte „să nu dispreţuiască îndemnurile şi sugestiile frumoase ce le-au primit dela profesoarele lor".

Apoi ia cuvîntul D-l farmacist V. Livovschi, în numele părinţilor şi al comitetului şcolar. D-sa scuză absenţa harnicului preşedinte, D-l avocat Al. Iacovescu şi exprimă, D-nei Directoare şi distinsului corp profesoral al Şcoalei, mulţumirile şi gratitudinea părinţilor care ştiu să preţuiască silinţele depuse pentru instrucţia şi educaţia ficelor lor.

Urmează un bogat şi variat program artistic alcătuit din cîteva coruri alese, recitări, dansuri naţionale şi clasice, realizate cu graţie şi vioiciune de elevele D-nei Prof. Maria Col. Antonescu, un concert de F. Mendelssohn şi Miniaturi de Sabin Drăgoi executate la piano de d-rele Panaitescu G. cl. VII şi Grigoriu G. cl. IV.

Au plăcut în deosebi, fiind răsplătite cu vii aplauze: dansul jocheilor (cl. II) şi menuet (cl. VII). „La popotă" schiţa de Kheops spusă cu siguranţă şi humor de D-ra Giurescu Ligia (cl. VII) „Nuit d'Aout" de A. de Musset interpretată de D-rele Petrescu G. şi Faur L. din cl. VI, Epigrame de Marţial rostite cu mult humor (şi în traducere) de D-ra Herman L. cl. VI precum şi Fragment din „Călin" de M. Eminescu recitat într'un frumos costum naţional de D-ra Răşcanu Beatrice (cl. VII).

O mică revelaţie artistică ne-a dat recitarea poemei „Mignon" de Goethe cu acompaniament de vioară şi piano, pregătită sub conducerea D-nei Prof. Lucia Dumitrescu. D-ra Barbu Lucia din cl. VII, a interpretat versurile marelui liric german cu desăvîrşită muzicalitate şi reţinut sbucium sufletesc, nuanţînd armonios fiecare pasagiu şi subliniindu-l printr'un gest de rugă sau admiraţie ori prin pauze elocvente. D-sa ne-a dat adevărate momente de emoţie artistică ce depăşesc nivelul posibilităţilor unei eleve.

De asemenea, s'a relevat D-ra Marinescu Silvia din cl. V, prin compoziţia originală: „Vine vacanţa;" citită din caetul de l. romînă. In această schiţă şcolărească, o uşoară ironie se împleteşte cu dorul nelămurit pe care vacanţa cu chemările veţei, îl deşteaptă într'un suflet de adolescenţă ale cărei gînduri hoinăresc departe pentru a reveni iaraşi, în timpul ultimei ore de l. germană.

Partea II a a serbărei, cu un caracter pur romînesc în afară de dansurile „Mureşanca" şi „Marioara" executate admirabil în costume naţionale de inimoasele eleve de cl. V şi cl. II, S'a remarcat printr'o scenă ţărănească „Şezătoarea" improvizaţie dramatică de Directoarea şcoalei, în care textul original — vădind simţ literar şi posibilitatea de a schiţa caractere omeneşti — alternează, în chipul cel mai natural cu versuri poporane şi cîntece romîneşti.

S'au distins: D-rele Ionescu Paulina (cl. VI), Dudu Cornelia, Constantinescu Natalia şi Mocanu Aurora (cl. III) prin naturaleţa şi siguranţa jocului au recitat cu un inteligent simţ al frumuseţilor versului, D-rele Mihalcea Corina (Şoimul şi floarea fragului) Grigoriu Georgeta (Călătorul şi Brumărelul) şi Chelaru Lucia (fragment final din „Mihu Copilul").

D-rele Tănăsescu Elena (Du-te dor la badea 'n sin) Dudu Cornelia (Mîndruliţă dela munte) şi în special Livovschi Mariana (La fîntîna cu găleata de E. Monţia) au cîntat cu reale calităţi vocale cîntece romîneşti.

Graţia indicaţiunilor pentru decor şi costume şi conducerei pricepute a D-nei Prof. Maria Col. Antonescu şi D-ra Eugenia Zaharescu, precum şi al acompaniamentului D-nei M. Constantinescu, (piano) „Şezătoarea" a avut o reuşită frumoasă iar cortina a căzut în ultimele acorduri, ale unei splendide „hore moldoveneşti" jucată de elevele cl. IV care a dat şi majoritatea interpretelor piesei.

Deşi serbarea a durat aproape $3^1/_2$ ore, programul fiind astfel întocmit încît să se dea putinţa de a se manifestă cît mai multor eleve — totuşi publicul a urmărit cu susţinută atenţie şi adeseori a subliniat cu aplauze, diferitele numere din program, înţelegând să răsplătească astfel munca şi priceperea tuturor elevelor şi profesoarelor care şi-au coordonat munca astfel, încît au reuşit să ne dea o serbare şcolărească atît de ordonată şi isbutită.

EXPOZIŢII

Liceul de fete „Dr. Angelescu"

St. C.

Expoziţia anuală de cusături, desen şi pictură a elevelor dela liceul de fete „dr. Angelescu" a fost deschisă în zilele de 20—23, a. c.

In sala împărţită pe secţii am remarcat la „Cusături" lingeria de copil lucrată cu broderii de elevele Marinescu Corina, Creţulescu Steluţa şi Clinschi Paulina. Diferite împletituri, bluze şi rufării din pânzeturi fine, executate cu gust de elevele Ionescu Maria, Stoicescu Venera şi Dumitrescu Viorica. Minunate fileuri, chilimuri, jerseuri şi migăloase cusături naţionale, expuse de elevele Mihalcea Corina, Georgescu Zamfira şi Cioceanu Maria. Deasemeni colecţii de croşetături, şaluri, feţe de masă, dantele aparţinând elevelor Petrescu Angela, Minculescu, Jarnea, etc. Alături două casete de o delicată execuţie, precum şi un splendid covor cu alese motive naţionale lucrat în comun—au complectat plăcut această interesantă parte a expoziţiei.

Intr'un cadru mai puţin luminos, secţia „desen artistic" n'a prezentat un aspect unitar. Nu ştim care este explicaţia. Faptul însă are o deosebită semnificaţie, deoarece cunoaştem, că în anul precedent, am [illegible] mult [illegible] celor de azi.

La „desen linear" o bună menţiune pentru eleva Vasilescu M. Demne de relevat au fost două portrete în ulei, străbătute de tonalitate caldă şi linişte—semnate Paulina.

Au mai fost expuse câteva acuarele şi tuşuri răuşite. Două berze în alb şi negru—au reţinut atenţia, mai mult prin vârsta elevei Luiza R., din cl. II.

In general expoziţia—organizată de distinsa directoare d-na Florica Manolescu, cu concursul atît de preţios al d-rei Maria Răşcanu profesoară, a făcut impresia unui bazar însorit, bogat în pânzeturi şi culori. Publicul select şi numeros care a vizitat expoziţia a fost o dovadă de succes binemeritat, ce a răsplătit cu prisosinţă munca coordonată şi atentă din acest an.

Puterea Suferinţii

(Altădată şi acum.)

D-l N. Manolescu, distinsul director al ziarului a cărui redacţiune este făcută într'un spirit atât de înalt şi românesc, mi-a făcut o deosebită cinste, invitându-mă să colaborez.

Ideea naţională este scumpă tuturor celor ce simt respiraţia pământului strămoşesc. Ea este puterea de viaţă a popoarelor, deci şi a neamului nostru. Pentru ideea naţională s'au jertfit cu drag atâtea scumpe vieţi, veacuri dearândul.

După războiul cel mare, care ne-a dat România visată, ideea naţională însă a slăbit îngrijorător în familiile noastre, înlesnind, indirect, expansiunea străinilor şi înstrăinaţilor. (Şi străini şi înstrăinaţi eu nu numesc naţionalităţile, cari nu trebuesc jignite, ci pe aceia cari nu iubesc pământul patriei poporului autohton, cel mai numeros, şi nu-i respectă limba, legile, şi obiceiurile — numească se ei şi români).

Inainte de răsboiu, ideea naţională se hrănia din visul neîmplinit, din suferinţele milenare ale neamului. Cea dintâi poveste adevărată, ce mi-au spus-o când eram copil, a fost cum unchiul Marin a fost legat de roata carului de săcuii din Budila, în 1848, îşi târît în ograda satului şi împuşcat! Iar dela moşul, Ion Petcu, un mocan impresionant de voinic, care făcea negoţ întins de lână în tovărăşia negustorului român macedonean Steriu din Braşov, am înţles cel dintâi dor. Parcă-l văd prin sita genelor şi azi, sosind din poarta Predealului, pe Valea-Morii, valea satului, cu copiii sburdând în urmă-i, admirându-i desagii plini de roşcove, covrigi cu susan şi covrigi de caş, pentru noi, iar ciobanul cu căruţa ferecată, scârţâind de povara burduşilor de brânză, putinilor de lapte şi arzrii de lână, din care ne hrâneam şi îmbrăcam tot anul. In seara de Crăciun, pe lada din faţa sobei, la lumina candelii şi a focului, în colcăitul sarmalelor, în vreme ce mama ca toate femeile din sat, înaintea zilelor mari şi sărşitul posturilor, îşi termină de citit a treia oară psaltirea, taica moşu ne povestea.

O cu cât dor îl aşteptam să ne spuie despre 77, despre Ion Brătianu, despre Lascăr Catargiu. „Cu 24 de cai înaintaşi... pe podul Mogoşoaia, venia Lascăr Catargiu, mă baieţi, aşa boier", începea moşul, aşa cum se începe povestea: a fost odoată ca niciodată". Şi noi nu mai puteam de bucurie şi exclamam: Cum taică — moşule, cu 24 de cai mergea ministrul ţării? Iar când se ridică să plece, fiindcă locuia la leliţa, sora mamei, în casa bătrânească în care mi-a arătat firida din zidul cămării de piatră unde şi-a ascuns galbenii în 48, îşi scutura pletele-i albe ca de nea, cum astăzi nu mai am văzut, ca să-şi aşeze mai bine căciula de oaie cât o baniţă, o minune în ochi-mi de copil, şi se opria din poveste, tăind cu degetul în aier un mare cerc către apus oftând: „Dac'ar fi p'acolo graniţa, mă duţicule!".

In această atmosferă, am crescut eu şi fraţii mei, cu dorul moşului în gând şi amintirea vie a sângelui strămoşesc ce picură pe urma roţii din trupul târît sau frânţ pe ea. Aşa au crescut copiii ciobanilor călători cu oile între Carpaţi şi Don: Mocanii din Săcele, Bosnenii, Breţcanii, Poienarii, Moroienii, Ţuţuienii, Sălişteni şi toţi mărginenii din coama de apus a munţilor Carpaţi.

Astfel, din dor şi suferinţă a crescut, mai trainic decât stânca, ideea naţională, veac de veac. Şi prin viaţa plină de religiositate, castitate şi credinţă în izbăvire a mamelor şi a bunicelor noastre, femeile mocanilor, s'a păstrat tenace tradiţia de luptă până la biruinţă.

Mocanii şi toţi mărginenii îşi zidiau singuri, *fără ajutorul statului*, bisericile şi şcoalele, singur îşi alegeau preoţii şi învăţătorii plătind biruri şi împăratului (roşu) ce era al împăratului, şi statului şi ce era al lui D-zeu, lui D-zeu bisericii strămoşeşti, în care slujba nu mai contenea, bisericii care susţinea şcoala.

Aşa era în vremurile de rezistenţă ale ideii naţionale!

Azi? Ideea naţională se macină, *dacă nu vom urmă ca odinioară, asprele drumuri, către noui idealuri.*

Pentru biserici şi şcoli nu mai sunt bani?

Să jertfim viaţa de lux care ne-a moleşit trupul şi ne-a sărăcit sufletul. Să jertfim tot ce este falş (mai ales falş) şi inutil, în viaţa publică şi particulară. Să nu dorim viaţă uşoară.

Drumurile spre idealuri sunt numai drumurile pe care sângerezi. Creaţia e puterea seninei suferinţi.

Radu Mircan

Stimaţi Concetăţeni, aţi avut vreodată curiozitatea de a cântări pâinea pe care o cumpăraţi zilnic?

Noi am cântărit o pâine albă cât şi una neagră cumpărate din centru şi am constatat că trage la cântar fiecare în loc de 950 gr. (cu toleranţa oficială 50 gr.) abea 800 gr. Diferenţa în minus de 150 gr. este datorită indolenţei noastre pe care am plătit-o şi o plătim scump totdeauna.

Falimentul Marxismului

de Em. Radu

Noțiunea de socialism nu a fost, totdeauna, echivalentă cu aceia de marxism.

Socialismul, ca sistem de cugetare politică, este considerat având origina in concepțiile lui Platon despre organizarea Statului.

Marxismul a apărut in a doua jumatate a secolului al XIX, ca o reacțiune contra socialismului utopic.

Pe când socialismul utopic urmărea reforma imediată și radicală a societății, pornind dela un ideal politico-economic ce-l socotea superior organizărei societăței din prima jumătate a secolului al XIX, Marx iși imbracă doctrina sa in haina rigidității științifice, justificând mișcarea socialistă nu pe o etica nouă, ci pe teoria cauzalității istorice, pe mersul implacabil al evoluției istorice, indepedent și peste vointa proletariatului.

Acesta nu trebue să lupte pentru triumful socialismului, care dealtminteri nu avea să vie imediat, ci mai târziu, intr'un timp ce nu se putea preciză, ci numai să asiste la desfășurarea procesului istoric, deslănțuit de forțele in lupta-forțele productive in deosebi,- care aveau să ducă la triumful muncitorimei odată cu desființarea capitalismului.

Pentru acest final era suficient ca muncitorimea să se organizeze, să fie conștientă de procesul istoric pe care il trăiă, și să poată preluă puterea, odată cu ivirea viitoarei societăți, care avea să fie cea socialistă.

In modul acesta, Marx a desbrăcat mișcarea socialistă de orice valoare etică, reducând-o la o atitudine, căreia trebue să te supui ca unei fatalităti.

Noua mișcare era justificată exclusiv pe adversitatea de interese materiale dintre patroni și muncitori, pe lupta de clasă pe care Marx iși intemeiă intreaga explicațiune a istoriei.

Ca un profet biblic, evreul Marx anunță o lume nouă, care va veni fară nici un efort din partea muncitorimii, dar *o lume materialistă ca și doctrina celui care o prevestea.*

Rolul acesta pasiv, pe care Marx il rezervă mișcarei socialiste, a făcut pe un autor socialist, Stammler, să spună că fundarea unui partid politic care ar vreă să favorizeze in mod conștient răsaritul zilnic al soarelui, n'ar fi o intreprindere serioasă!

Astfel cum eră conceput, marxismul aveă să fie desmințit in multe din prevederile sale, dintre cari cea mai de seamă eră aceia a concentrării capitalului.

Dar lipsurile sale in ceace privește justificarea unei mișcări ca cea socialistă, ce purtă pe umerii săi, răspunderea pregătirii muncitorimii, chemată să conducă societatea de mâine, erau fundamentale și aceste insuficiențe au dus la distrugerea marxismului.

In primul rând, *marxismul ignora complect valoarea forțelor spirituale ca forțe creatoare ale istoriei*, reducând dinamicul istoric la un reflex al realităților economice.

„Infrastructura crelază suprastructura"

Din primul moment, marxismul a ridicat numeroase și violente critici chiar in sânul socialiștilor. Astfel că, după moartea lui Marx, s'au adus doctrinei retușări importante, de evreul Fr. Engels, unul dintre fundatorii marxismului, și mai târziu de alt evreu Ed. Bernstein, cari, au recunoscut că și forțele spirituale au o egală valoare in evoluția istorică, ajungâdu-se la formula interdependenții factorilori economico-spirituali. Dar prin aceasta s'a dărâmat chiar eșafodajul concepțiunei marxiste: *materialismul istoric.*

Reformismul și-a făcut loc din ce in ce mai mult in programele tuturor partidelor politice socialiste, cari, cu tot internaționalismul lor, au trebuit să țină seama de contingențele naționale.

Reacțiunea contra marxismului, inceputâ in rândurile socialdemocrației, și in special a celei germane, înainte de războiul mondial, a avut o faza de eclipsare in primii ani ai revoluției bolșevice, pentru ca să continue mai târziu cu aceiași energie.

Unul dintre ideologii partidului socialist german, Heinrich von Man afirmă că marxismul este incapabil să justifice socialismul, pentrucă dintr'o doctrină istorică, cauzalistă, nu se poate face o doctrină politică, prin insăși natura sa finalistă. Iar marxism cu cârpeală nu merge.

Și apoi fără suflet, ci numai cu mintea rece, nu poți porni la o acțiune politică de masse, care cere in prim rând entuziasm și puterea de a voi atât mijloacele de luptă cât și scopul. Căci in definitiv, socialismul nu este decât o tendința către o ordine socială mai echitabilă decât cea actuală.

Nu poți fi socialist, dacă nu ai convingerea personală, bazată pe o concepție despre finalitatea vieții, despre drepturile și datoriile individului in societate, in care, acesta nu este numai un factor de producție, ci este și o forță conștientă.

Acest scop al vieții nu poate fi numai satisfacerea nevoilor materiale. Menirea umanității consta in realizarea cât mai complecta a adevărului, binelui și frumosului.

Iar pentru aceasta, *patria, națiunea, credința religioasă, sunt factori de progres, contra cărora socialismul nu poate luă o atitudine negativă, ci din potrivă, trebue să-l considere ca forțe creatoare.*

Astfel s'a ajuns la *spiritualizarea socialismului, care nu înseamnă decât renașterea sa, pe ruinele marxismului falimentar.*

Și acest faliment l-au proclamat chiar acei ce au crezut și au jurat pe steagul lui Marx.

CRIZA

Profesor Octav Patriciu

Când vorbim de avânt sau de mizerie, ne referim de obiceiu la prețurile mărfurilor. Viața e grea, poporul nu are putința să-și satisfacă cerințele traiului când obiectele se scumpesc și n'are cu ce le cumpără. In genere, profanii cred că sunt prea puțini bani pe piață și că dacă s'ar găsi un mijloc să se inmulțească banii, deodată s'ar revărsa belșugul. Realitatea este însă ceva mai complicată.

Scumpirea mărfurilor poate să stea în legătură și cu cantitatea monezilor existente, dar și cu cantitatea mărfurilor oferite spre vânzare. Dacă mărfurile sunt puține, e firesc că se vor cere prețuri mari, dar dacă moneda e și ea in mică cantitate, prețurile se micșorează. Se vede prin urmare că, mărimea prețurilor sau scumpirea traiului e o chestiune de raport intre cantități de mărfuri și unități de măsură (monedă).

La noi, astăzi, prin criză mulți ințeleg sărăcie - mizerie și foarte mulți se jelesc pe toate drumurile de lipsa banului spre a-și putea satisface cu ușurință cerințele traiului și a răspunde angajamentelor luate - Cred că e o mare greșala a ne plânge noi de sărăcie și de mizerie, căci in România, strictul necesar al poporului se satisface cu ușurință așa cum, în puține țări din lume, se poate trăi.

Nu putem insă tăgădui existența crizei economice in care ne sbatem. Și depresiuni economice au existat de când e lumea și oamenii mai in vârstă își amintesc de ele și la noi in 1884-1900 etc.

Insa, durata acestor crize a fost mai scurtă decât durata crizei actuale și cu efecte mai restrânse Dece?

Aci apare un factor, care are rolul a ajută popoarele să iasă din depresiunile economice. Acel factor este *creditul* sub toate formele sale. Și dacă pentru a avea un trai mai scump sau mai eftin (a fi mizerie sau belșug) e chestiunea raportului intre cantitățile de mărfuri și monedă - nu mai puțin adevărat este că atunci când acest raport este amenințat, *creditul* vine și ajută economia națională, să treacă peste timpurile grele.

In țara noastră, Omul, care va isbuti să ne redea increderea și să asigure stabilizarea vieței economice, ne va ajuta să ieșim din criza actuală, ce ne macină națiunea, și va bine merita dela patrie.

Răscoliri sufletești

Neamul nostru românesc, al cărui suflet este plămădit din credință și vitejie, par'că stă sub ironia vremilor: când a fost subjugat, când a trăit „resfirat.... prin tr'alte țări", după molcomul, dar plin de ințelepciune cuvânt al unui vlădică ardelean, a manifestat un gigantic eroism moral și național.

Dacă răsfoești azi cartea trecutului, departe de a te cufunda „ca intr'o mare de visări dulci și senine", te umpli de revoltă de celace este, față de celace a fost. Privind lucrurile, nu mai departe decât cu'n secol in urmă, dela generația lui Tudor Vladimirescu, care a alungat pe fanarioți și până la aceea care a pregătit și a infăptuit unirea cea mare a tuturor Românilor, toate sunt generații de eroi.

Viața lor, ca o jertfă continuă adusă pe altarul patriei, nu avea scop in sine, ci rostul ei era numai și numai in serviciul neamului.

Cu această falangă de eroi in urmă, ne așteptam ca virtuțile creștinești și cetățenești ale acestui popor să se inmulțească și să crească, *să avem astăzi nu numai o Românie „liberă" și „mare", dar și „fericită".*

România de astăzi numai fericită nu se poate numi.

Atâtea fețe crispate se văd, atâtea vorbe grele se aud, atâția nemulțumiți se intâlnesc, atâtea nedreptăți se fac, torent de nesfârșită amărăciune pretutindeni, încât România „liberă" și „mare" de astăzi, este România „nefericită„.

Auzi atât de des spunându-se: „O, ce bine era in România inainte de răsboiul cel mare! Era fiecare om la locul lui, lucrurile mergeau bine și erau toți mulțumiți". Este un adevăr acesta, nu-s vorbe goale.

Nu insemnează însă de aici, că frații, cari, cu brațele larg deschise, cu vorbe de binecuvântare pe buze și cu lacrămi de bucurie in ochi, au primit unirea cu noi, ar fi cauza tuturor marilor și multelor nemulțumiri de astăzi. Nu, ferească Dumnezeu!

Cauza este alta.

Când apele se intâlnesc, chiar dacă inainte fiecare curgea liniștit și limpede, deodată se turbură. Nisipul și murdăriile se ridică și se coboară par'că răscolite de o mână nevăzută.

Altădată era fiecare om la locul lui.

După unire, din cauza unei inevitabile confuzii in spirite, valorile s'au răsturnat. Multe „gunoaie "care trebuiau să rămână deapururi ascunse ochilor noștri, au eșit în priveliște, așezându-se in locuri de cinste, turburând prin prezența lor acolo viața noastră sufletească, prefăcând-o, otrăvind-o fair'atâta, încât nu se mai cunoaște unde este adevărata virtute și unde este cea falșificată. S'a ajuns chiar de se lea răul drept bine și invers.

Doamne, și ce țară blagoslovită de Dumnezeu este România. Tot ce ne trebue s'ar putea găsi in ea. Și totuși suferim atâtea lipsuri.

„Bună țară, rea tocmeală".

Așteptăm ca apele să se limpezească, dar se pare că mai rău se turbură. Dacă am îndurat, după vremi, jugul turcesc sau altul strein, nu putem să suportăm jugul celor mai mizerabili dintre noi. Glasul înaintașilor ne cheamă să ne facem datoria: de buni creștini și buni români.

S'a aprins o lumină în acest colț de țară, și in razele ei se caută adevărații români. Impreună cu ei să începem luptă dârză nu numai pentru restabilirea valorilor, dar și pentru o limpezire mai adâncă a sufletelor noastre și o purificare a vieții românești.

Să nu se uite că oamenii provoacă evenimentele și le dau un curs anumit. Dar nu oamenii mediocri, cari se acomodează cu orice situație, plecându-se ca trestia, după cum bate vântul; ci ;oamenii, în sufletul cărora s'au acumulat și se răsfrâng cu frăgezime cele mai adânci și mai alese simțiri ale neamului lor, conturate precis, cu linii de foc și care-i împing tumultuos în lupta pentru păstrarea și desvoltarea lor, cu riscul oricărui sacrificiu.

Astfel de oameni se mai găsesc; numai că ei nu sunt uniți.

Diacon Tănase I. Bratu
Profesor

ALEGERILE DELA BAROU

In urma recentelor alegeri dela barou, au fost declarați aleși: D-l Vasile Antonescu ca Decan precum și următorii membrii în consiliul de disciplină: dd. Miron Morțun, C. Barbu Teodorescu, V. Trandaf, C. Tegăneanu (care a dovedit că se bucură de cel mai mare număr de simpatii printre colegi) C. Jitianu și Ath. Pòpescu.

Realegerea ca Decan al corpului de avocați din Buzău a D-lui V. Antonescu și a unora din membrii vechiului consiliu precum și individualitatea noilor membri stau mărturie că s'a avut în vedere să se incredințeze conducerea intereselor morale și materiale ale distinsului corp de intelectuali buzoeni unui om care — intr'o viață de muncă onestă pe ogorul dreptului, s'a identificat cu însăși profesiunea de avocat pe care a știut s'o exercite cu energie și demnitate, călăuzind totodată primii pași în spinoasa practică de avocat a atâtor tineri stagiari.

S'au mai ales in consiliu o serie de elemente care, fiind tot atât de valoroase pe terenul profesional, au prezentat suficiente garanții că știu să deosibească mai bine decât alții interesele lăturalnice și trecătoare, de acelea permanente și generale ale adevăraților profesioniști și auxiliari ai Justiției.

Urăm D-lui Decan și vrednicei sale echipe de consilieri, isbândă și spor la lucru in opera ingrată de organizare și epurațiune profesională și în sforțările pentru asigurarea unei cât mai înalte și fecunde colaborări între magistratură și baroul local, atât în interesul vrednicilor sacerdoți ai Dreptății cât mai ales spre binele și propășirea orașului și județului Buzău.

N. N. M.

Tipografia și Legătoria de Cărți V. MRACEK Strada Colonel Gr. Voicescu No. 1 Buzău